

ΕΤΟΣ 63ον

22 Μαρτίου 2015

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 12 (3225)

Η ΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ

Δέν υπάρχει ἄλλιος πού νά γνωρίζει καλύτερα τόν ἄνθρωπο, ἀπό τόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία του. Καί τοῦτο διότι ὁ μέν Θεός εἶναι ὁ πάνσοφος πλάστης καί ἐπομένως γνωρίζει τά πλάσματά του, ἡ δέ Ἐκκλησία, μέ τήν ποιμαντική ἐμπειρία αἰώνων, ἔχει ἀδιαμφισβήτητη πείρα τῶν ροπῶν καί τῶν τάσεων τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Γιά τόν λόγο αὐτό, μετέρχεται κάθε πρόσφορο μέσο προκειμένου νά ἐπιστηρίξει πνευματικῶς τόν ἀγωνιζόμενο χριστιανό. Καί ἄν τήν προηγούμενη Κυριακή προέβαλε τήν παρηγορία τοῦ Σταυροῦ ὡς ἀκατανίκητου ὄπλου καί ὀργάνου βεβαίας δόξας, σήμερα μέ τό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα προβάλλει τή βεβαιότητα τῶν ἀψευδῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ.

Ἡ περίπτωση τοῦ Ἀβραάμ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπευθυνόμενος στούς συμπατριῶτες του Ἰουδαίους, χρησιμοποιεῖ τά γνωστά τους κείμενα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γιά νά τοὺς πείσει γιά τήν πραγμάτωση ὄλων τῶν προφητειῶν καί τῆς μακροχρόνιας ἀναμονῆς τοῦ σωτήρα, στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Παίρνει ἀφορμή ἀπό τόν Ἀβραάμ καί τοὺς ὑπενθυμίζει τόν ὄρκο πού ἔδωσε ὁ Θεός, ἐπικαλούμενος τόν ἴδιο τόν Ἐαυτό του, καθὼς δέν εἶχε σέ κάτι ἄλλο ἀνώτερο νά ὀρκισθεῖ. Σέ τί συνίσταται αὐτός ὁ ὄρκος; Στό ὅτι τόσο ὁ Ἀβραάμ, ὅσο καί οἱ ἀπόγονοί του θά λάβουν τή «γῆ τῆς ἐπαγγελίας». Χωρίς νά τό ἴσχει εὐθέως, γιά νά μή θεωρηθεῖ βλάσφημος, ὁ ἀπόστολος Παῦλος θέλει νά πείσει τοὺς συμπατριῶτες του ὅτι οἱ ἐρμηνεῖες πού δίνουν στήν ὑπόσχεση αὐτή τοῦ Θεοῦ, ἰδίως ὅσες ἔχουν νά κάνουν μέ τή διεκδίκηση συγκεκριμένης ἐδαφικῆς περιοχῆς, εἶναι ὅλες λάθος! Γιατί; Μά γιατί ἀπό τό ἴδιο τό κείμενο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προκύπτει ὅτι ὁ Θεός ὑποσχέθηκε τή «γῆ τῆς ἐπαγγελίας» καί στόν Ἀβραάμ καί τοὺς ἀπογόνους του. Ὅμως, ἀπό τήν ἴδια τήν Παλαιά Διαθήκη πάλι γνωρίζουμε ὅτι ὁ Ἀβραάμ δέν ἀπέκτησε ποτέ τή «γῆ τῆς ἐπαγγελίας». Μπορεῖ νά κατοίκησε ἐκεῖ, καί μά-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ('Εβρ. γ' 13-20)

Ἡ παράκληση τῆς ἐλπίδος

Ἄδελφοί, τῷ Ἀβραάμ ἐπαγγελάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὁμόσαι, ὥμοσε καθ' ἑαυτοῦ, λέγων· Εἰ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε· καὶ οὕτω μακροθυμίας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὁμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὄρκος· ἐν ᾧ περισσότερο βουλόμενος ὁ Θεός ἐπιδείξει τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὄρκῳ, ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατήσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος· ἦν ὡς ἀγκυρὰν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος, ὅπου πρὸδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσηλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

λίστα σέ σκνές ὡς νομάς, δέν ἀπέκτησε ὄμως, κυριαρχικά δικαιώματα ἐπὶ τῆς γῆς ποτέ! Μάλιστα στό ἐνδέκατο κεφάλαιο τῆς ἴδιας ἐπιστολῆς, ὁ Παῦλος ἀναφερόμενος στόν Ἀβραάμ, τονίζει ὅτι δέν ἀπέκτησε οὔτε λιθαράκι ἐπὶ γῆς, ἀναμένοντας τὴν εἰσοδὸ τοῦ στήν οὐράνια πόλην. Τί συμβαίνει λοιπόν; Ὁ Θεός, καί μάλιστα ὀρκιζόμενος, λῆει ψέματα;

Αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο στήν ἐρμηνεία τῶν Ἰουδαίων ἐκμεταλλεύεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιὰ νὰ πεί ὅτι ὁ Θεός δέν εἶναι ψεύτης σέ καμία περίπτωση, ἀπλῶς οἱ ἄνθρωποι μέ τίς σκληρόκαρδες καί ἰδιοτελεῖς ἐρμηνεῖες τους δέν ἀντιλαμβάνονται τὰ θεῖα λόγια. Ἡ δέ ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ στόν Ἀβραάμ ὅτι θά δώσει τόσο σέ αὐτόν, ὅσο καί στοὺς ἀπογόνους του τῆ «γῆ τῆς ἐπαγγελίας», δέν ἔχει νὰ κάνει μέ γεωγραφικά διαμερίσματα καί ἐγκοσμιοκρατικές σκοπιμότητες. Ἡ ὑπόσχεση αὐτή, λῆει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πραγματοποιήθηκε ὅταν ὁ Χριστός ὡς αἰώνιος Ἀρχιερεὺς εἰσηλθε «εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ παραπετάσματος, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ», δηλαδή στόν Παράδεισο τῆς θείας δόξας, συνεισάγοντας τοὺς δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ἀναμένοντας καί ὄλους ἐμᾶς πού ἀγωνιζόμαστε τὸν καλὸ ἀγῶνα. Ἐπομένως, ἡ ὑπεσχημένη «γῆ τῆς ἐπαγγελίας», τὴν ὁποία τόσο ποθοῦσε ὁ Ἀβραάμ, δέν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, τὴν ὁποία χάρη στήν ἀμετάθετη προσμονή του, κατόρθωσε νὰ κερδίσει.

Κουράγιο στόν ἀγῶνα

Τί μᾶς λῆει μέ τό σημερινὸ ἀνάγνωσμα ἡ Ἐκκλησία μας; Κατανοεῖ ὅτι καθὼς συνεχίζεται ἡ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή, σημεῖα κοπώσεως μπορεῖ νὰ ἔχουν ἐμφανισθεῖ. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι εὐάλωτος καί ἐπιρρεπὴς σέ μεταπτώσεις μέχρι τὴ στιγμή τοῦ θανάτου του, ὁπότε καί παγιώνεται ἡ πνευματικὴ του κατάσταση. Λογικὸ εἶναι καθὼς ὀλοκληρῶνεται ἡ τέταρτη ἐβδομάδα τῆς νηστείας καί τῆς

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Θεὸς ἔδωκε ὑπόσχεσιν εἰς τὸν Ἀβραάμ, ὠρκίσθηκε εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἄλλον μεγαλύτερον εἰς τὸν ὅποιον νὰ ὀρκισθῆ, καὶ εἶπε, Ἀλήθεια, θὰ σέ ὑπερευλογήσω καὶ θὰ σέ ὑπερπληθύνω, καὶ ἔτσι ὁ Ἀβραάμ, μὲ τὴν ὑπομονὴν του, ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσιν. Οἱ ἄνθρωποι ὀρκίζονται εἰς κάποιον πού εἶναι μεγαλύτερος καὶ ὁ ὄρκος θέτει δι' αὐτοὺς τέρμα εἰς κάθε ἀμφισβήτησιν καὶ δίνει ἐπιβεβαίωσιν. Ἔτσι καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ δείξῃ σαφέστερα εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς ὑποσχέσεως τὸ ἀμετάβλητον τῆς ἀποφάσεώς του, τὴν ἐγγυήθηκε μὲ ὄρκον, ὥστε, διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταβλήτων διὰ τὰ ὅποια εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποδειχθῆ ὁ Θεὸς ψεύτης, ἐμεῖς, πού κατεφύγαμεν εἰς αὐτόν, νὰ ἔχωμεν μεγάλην ἐνθάρρυνσιν νὰ κρατήσωμεν σφικτὰ τὴν ἐλπίδα πού εἶναι ἐνώπιόν μας. Τὴν ἐλπίδα αὐτὴν τὴν ἔχομεν σάν ἄγκυραν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν, ἡ ὁποία μπαίνει μέσα, πίσω ἀπὸ τὸ καταπέτασμα, ὅπου ἐμπῆκε πρόδρομος πρὸς χάριν μας ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐγίνε ἀρχιερεὺς αἰώνιος κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀσκήσεως, νὰ αισθάνεται κουρασμένος, νὰ ἔχει χάσει τὸν ἐνθουσιασμό τῆς ἀρχῆς τῆς Σαρακοστῆς καὶ νὰ περιστέλλῃ τὴν προσπάθεια.

Ἀκριβῶς ὅμως, ἐπειδὴ ὁ ἀγώνας εἶναι μέχρι τέλους καὶ ὄχι μέχρι τῆ μέσης, γιὰ νὰ μᾶς ἐνισχύσει ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ νὰ μᾶς ἀποσπάσει ἀπὸ τίς δεηλαστικές μεθοδεύσεις τοῦ διαβόλου, μᾶς προβάλλῃ τὸ τέρμα. Μᾶς μιλᾷ γιὰ τὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ὡς ἀδιάψευστη ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἀβραάμ γιὰ δεκαετίες ὀλόκληρες, ὄχι γιὰ ν' ἀποκτήσει γιό καὶ διάδοχο, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταξιοθεῖ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς. Μᾶς τονίζει τὸ ἀψευδὲς τῶν θείων ἐπαγγελιῶν καὶ τὸ σπουδαῖο μέγεθος τῶν ὄσων μᾶς παραχωρεῖ ὁ Θεὸς ὡς κληρονομία μας.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἀπόστολος Παῦλος παρουσιάζοντας ὡς «ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν ἄγκυραν τῆς ψυχῆς» «τὴν παράκλησιν τῆς προκειμένης ἐλπίδος», δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἀποδεικνύει ὡς πραγματοποιηθεῖσαι τίς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπομένως, γιὰ ὅσους ἀπὸ ἐδῶ καί →

22 Μαρτίου 2015: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΗΣ ΚΛΙΜΑΚΟΣ)

Βασιλείου ἱερομάρτυρος, πρεσβυτέρου τῆς Ἀγκυρανῶν ἐκκλησίας († 362).

Καλλινίκου μάρτυρος († 252).

Ἦχος: πλ. δ' – Ἐωθινόν: Η' – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ε' 13 - 20 – Εὐαγγέλιον: Μρ. θ' 17 - 31.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 29 Μαρτίου, Ε' Νηστειῶν (Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας).

Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ' 11-14 – Εὐαγγέλιον: Μρ. ι' 32 - 45.

Νέα έκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ 8^{ης} ΗΜΕΡΑΣ

Ὁρθόδοξη Χριστιανική Ἐσχατολογία.
Μπρ. Ἀελώου Εὐθυμίου (Κ. Στύλιου).

Τό θέμα τῆς Χριστιανικῆς Ἐσχατολογίας δέν εἶναι οὔτε ὁ Ἀντίχριστος οὔτε ἡ Κόλπαση, ἀλλῆ ὁ Χριστός καί ἡ θριαμβευτική ὀριστική Νίκη του κατά τοῦ Κακοῦ καί ἡ αἰώνια Βασιλεία του.

Ἡ σοβαρή, λοιπόν καί ἐνδελεχῆς μελέτη καί ἀναφορά στό θέμα τῶν ἐσχάτων εἶναι ἐπιβεβλημένη, ἀφ' ἑνός, γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς ἀλήθειας, ὡς πρὸς τά θέματα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῆς Κολλάσεως, ἀφ' ἑτέρου, γιά τήν ἀνάδειξη τῆς σημασίας τῆς πίστεως καί τῆς ἐλπίδος στό Χριστό, τό κοσμοσωτήριο ἔργο τοῦ Ὁποίου ὀλοκληρῶνεται καί τελειώνεται μὲν κατά τοὺς ἐσχάτους καιρούς, ὀριστικοποιεῖται δέ μὲ τήν ἔναρξη τῆς 8^{ης} ἄχρονης Ἡμέρας τῆς αἰώνιας Βασιλείας του.

→
πέρα ἀγωνιζόμαστε, νά τονίζει ὅτι ὑπάρχει ἡ ἀνακούφιση καί ἡ σιγουριά τῆς βέβαιης ἐλπίδας στήν ἀσφάλεια τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὑπεσχημένων.

Ὁ Παράδεισος εἶναι κάτι τό πολὺ σημαντικό. Τό σημαντικότερο ὄλων ἀπὸ ὅσα ἔχει νά ἀσχοληθεῖ στή ζωὴ του ὁ ἄνθρωπος! Καί τοῦτο διότι γι' αὐτό τοῦ δόθηκε ἡ ζωὴ, ὡς εὐκαιρία νά κατακτήσει τόν Παράδεισο. Ἐάν λοιπόν, γιά τά μικρά καί φθαρτά τοῦ κόσμου τούτου καταβάλλουμε τόση πολλὴ προσπάθεια καί ἀναπληρώνουμε καθημερινά, γιά τόν Παράδεισο τῆς Δόξης δέν ἀξίζει νά ἐπιμείνομε στόν ἀγώνα ἕως τέλους, ὅταν μάλιστα δέν ἔχομε μιά ἀπλή σχετικὴ ὑπόσχεση, ἀλλῆ τὴ σιγουριά τῆς ἐπαγγελίας;

Ἄρχιμ. Ἰ. Ν.

Παρακολουθήστε τό Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (www.ecclesia.gr)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr